

Schriftlezing: LUKAS 10, 1-20

'Verheug u dat uw namen staan opgetekend in de hemelen' (v.20)

Lieve gemeente van Jezus onze Heer,

Afgelopen zondag lazen we uit Lukas 9 over de zending van de twaalf leerlingen.

Twaalf stammen van Israël, op pad gezonden door God.

Vandaag in Lukas 10 het tweede zendingsverhaal, waarbij zeventig mensen door Jezus worden uitgezonden. Zeventig staat voor de volkeren van de wereld.

Want niet alleen Israël maar alle volkeren worden geroepen door de Schepper.

Met nadruk wordt gezegd in deze twee zendingsverhalen, dat de gezonden gaan naar de plaatsen waar Jezus ook heengaat. Ze bereiden zijn weg naar Jeruzalem. De leerlingen zijn zijn voorhoede. Nu blijven ze nog in eigen land. Ze bereiden Jeruzalem voor op de komst van de Heer.

Maar straks zullen velen gezonden worden. In de Handelingen der apostelen beschrijft diezelfde Lukas dat velen gezonden worden naar alle hoeken van de wereld. En die velen die zullen de wereld voorbereiden op de wederkomst van de Heer.

In het gedeelte van vandaag, het tweede zendingsverhaal, worden dezelfde details genoemd, als bij de eerste zending. Als je op weg gaat voor Gods koninkrijk, dan hoef je niets mee te nemen. Wij zijn weerloze verkondigers van Gods rijk. Je mag langs de huizen gaan, en de mensen met vrede begroeten. Je mag het koninkrijk verkondigen en doen, want wij zijn niet alleen hoorders, maar als het goed is ook daders van Gods woord. En als de mensen niet willen luisteren dan ga je verder en schud je het stof van je voeten.

Lukas 9 en Lukas 10 pakken deze zelfde details weer op. En gaandeweg mogen de gezonden met Gods kracht zieken genezen en boze geesten verdrijven. Ze mogen heelheid brengen waar het leven gebroken is. Van God gezonden leggen zich toe op gastvrijheid, samen delen, en samen eten.

Maar meer dan in het eerste wordt in het tweede zendingsverhaal duidelijk dat het koninkrijk Gods nabijgekomen is, en dat betekent niet alleen een belofte, maar tevens een waarschuwing. Gods koninkrijk kun je aannemen of verwerpen. Een van beiden. Het leven en de dood stelt God ons voor ogen; kies dan het leven zegt de Tora.

Lukas gaat er bij zijn zendingsverhalen van uit dat de mens iets te kiezen heeft, als het gaat om Gods koninkrijk. En ik denk dat dat waar is. Gods koninkrijk heeft als belangrijkste kenmerken gerechtigheid en vrede. En daar kunnen wij voor kiezen, of niet. Kijk bijvoorbeeld naar de reis van president Clinton naar China. Een reis die bedoeld is om economische orders binnen te halen. Maar daarnaast heeft Clinton er bewust voor gekozen om de hoogste leider van China publiekelijk aan te spreken op de mensenrechten. Een bewuste keuze.

En we zouden een ander actueel voorbeeld kunnen noemen. En dan denk ik aan Ierland. Daar zullen dit weekend de spanningen weer hoog oplopen, omdat de protestanten een herdenkingsmars houden, en daarbij door katholieke buurten willen trekken. Als het gaat

om Gods koninkrijk dan heeft de mens de mogelijkheid om te kiezen. Dus waarom kiezen de mensen in Ierland er dan niet voor, om die marsen af te schaffen en bijvoorbeeld een oecumenische gebedsdienst te houden? God geeft ons de keuze.

Protestanten en katholieken lezen hetzelfde evangelie, maar kiezen niet voor de vrede-groet, die Jezus ons leert. Ze kiezen niet voor delen met elkaar, maar ze kiezen voor een religieuze loopgraven oorlog. En denkend aan die spanningen in Noord-Ierland kunnen wij misschien iets voelen van de scherpte van de woorden in Lukas 10. Bijvoorbeeld als Jezus zegt: En gij Kafarnaüm zult gij tot de hemel verheven worden? M.a.w. hebben jullie de goede keuzes gemaakt? En zo niet, dan zul je tot het dodenrijk neerdalen.

De verkondiging van Gods koninkrijk is nu nog net zo actueel als 2000 jaar geleden. Niet voor niets zendt Jezus de mensen twee aan twee op pad. Het is een zware missie, Je moet elkaar tot steun zijn. Het is een zware ondankbare taak om het geloof in Gods rijk hoog te houden. Je vecht tegen je eigen twijfel, je vecht tegen het noodlot, maar samen sta je sterk. En God geeft ons kracht voor onze keuzes, dat horen we ook vandaag weer, de leerlingen krijgen kracht van God, kracht tegen boze geesten, kracht om te herstellen. Jezus ziet de boze als een bliksem uit de hemel vallen. Het is gedaan met de macht van het kwaad. Gods rijk is nabij, God zij geprezen.

Gemeente, wij worden geroepen en de wereld ingezonden omwille van Gods rijk van gerechtigheid en vrede. Dat rijk is een zaak van God en van Christus. God kan het ook wel zonder ons, maar Hij wil het niet zonder ons. Dat Rijk kent geen vanzelfsprekende groei, zoals de bloemen en de planten, nee, dat Rijk is een zaak van prediking en geloof, van bekering en roeping, zending en dienst aan elkaar. God kan het wel alleen, dat zagen we in zijn Zoon, maar God wil het niet zonder ons.

Godzijdank dat wij ook kracht ontvangen om dienaren te zijn van Gods rijk. Zo gaan we de wijde wereld in, in Jezus' naam. Want God wil niet zonder ons. We gaan de wijde wereld in met een boodschap van gerechtigheid en vrede, en we zullen open deuren vinden, maar ook gesloten deuren. Blij zijn we wanneer we geloof vinden, maar teleurgesteld wanneer er ongeloof is. Gods rijk is gediend met de oproep tot geloof.

En gemeente, wat hebben we dat zelf ook hard nodig, een oproep tot geloof. Dat proberen we ook hier in de kerk in de diensten, maar ook in de gesprekken in de gemeente, dat we elkaar oproepen en bemoedigen tot geloof. Niet zomaar een geloof, maar geloof in Gods zaak, die overwinnend voortgaat. God zal zijn rijk zaaien en oogsten, dat kan Hij ook wel alleen, maar Hij wil het niet zonder ons. Maar zonder geloof kan dat niet. Het kan niet zonder bekering, zonder inspiratie, het kan niet zonder een positief getuigenis. Daarvoor is de zaak te belangrijk.

Want in alle kleine en grote zaken wil God zijn rijk zaaien en oogsten. Niet alleen in de wereldpolitiek maar ook in onze vriendschappen. Het is niet alleen een zaak voor politici of kerkleiders, nee, wij zijn allemaal nodig in dat rijk van gerechtigheid en vrede. En het is niet alleen maar een zaak van goede werken, maar het is ook en bovenal een zaak van geloof. Humanisme is goed, maar voor ons niet genoeg, want wij geloven in wat men niet ziet. Wij geloven in het licht van Pasen, wij zijn mensen van visioenen, mensen van de toekomst. Niet alleen van het hier en nu, niet alleen van winst en verlies, niet alleen mensen van het tijdelijke, maar ons oog verlangt ook naar het eeuwige, naar heil voor de

wereld en naar een nieuwe schepping.

En al zo lang er geloof is, zolang wordt het geloof aangevochten en belachelijk gemaakt. Velen verklaren ons voor zotte dronkenlappen, als we getuigen van Gods eeuwigheid. Velen storten zich op de laatste modesnufjes, laten we eten en drinken en vrolijk zijn, want morgen kunnen we wel dood zijn.

En zolang geloof aangevochten wordt, zolang moeten wij oproepen en bemoedigen tot geloof. Want deze wereld is gebroken en beschadigd. En de mensheid handelt niet naar Gods bedoelingen. Erger dan Sodom zegt Jezus. Geen gastvrijheid meer, maar individualisme; geen onbaatzuchtigheid meer, maar jalouzie; geen barmhartigheid meer, maar wel demonstratieve marsen om het eigen gelijk. De wereld is gebroken en beschadigd.

Gemeente, ik verkondig u vandaag geen wetticisme. Al klinkt het misschien wel zo in Lukas. Wij hoeven elkaar niet te blijven verwijten wat er mis is in de schepping, maar wij moeten de dynamiek van Gods rijk en de vreugde ervan proeven. Ja, wij staan altijd weer voor de keuze, maar we weten ook dat de goede keuze, de keuze voor geloof ons blijdschap zal brengen. Zo horen we ook in Lukas. De leerlinge zijn op pad geweest, en proberen de weg voor Jezus te bereiden, en ze komen steeds bij Hem terug met blijdschap en vreugde in hun hart; want ze merken dat hun inzet goed is, dat ze de goede keuze hebben gemaakt; ze merken dat ze met Gods kracht het leven kunnen herstellen, en vrij maken van boze machten.

En dat geeft blijdschap. het geeft blijdschap wanneer we elkaar kunnen helpen in moeilijke tijden, het geeft verbondenheid en liefde, saamhorigheid. Het is de blijdschap van het hart over een leven dat gebroken is, maar niet onherstelbaar.

God kan het wel zonder ons, maar dat wil Hij niet.

Wij zouden God zijn gang kunnen laten gaan, maar wij kunnen er ook bewust voor kiezen de weg van de leerlingen van Jezus te gaan. En vreugde te beleven aan Gods toekomst.

Het kan, maar niet zonder geloof.

Hoe kunnen wij ons geloof behouden in een wereld, die het eerst herkend kan worden aan haar beschadigingen?

Want zo is het; wij herkennen het leven aan haar beschadigingen.

Wij gaan de waarde van het leven beseffen, wanneer dat leven ziek is of dood gaat.

Wij gaan de waarde van de natuur beseffen, wanneer die natuur vervuild wordt of bedreigd.

Wie in de hulpverlening terechtkomt zal ondervinden dat hem of haar gevraagd wordt:

Wat is er mis, wat is er in jou beschadigd.

Wij hebben geleerd om het leven te herkennen aan de beschadigingen.

Maar hebben wij niet ergens geleerd en gehoord, hoe het leven bedoeld is?

Wij weten toch van schepping en herschepping?

Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Het kan, maar niet zonder geloof!

Ouders leren vaak pas echt geloven, wanneer ze zien dat hun kinderen de weg van het

geloof gaan.

Velen leven naar het schijnt vanuit de idee, dat het leven kan mislukken, en dan proberen we de schade te beperken. Dit is een doembeeld.

Maar door het geloof is het mogelijk om te leven vanuit de idee dat het leven niet kan mislukken. Dit is een visioen.

En wie leeft vanuit een doembeeld, die is zijn leven lang bezig de schade te beperken.

Wie leeft vanuit een visioen, die leeft in de gloria, die kent de blijdschap van het hart.

Het rijk van God kan, maar niet zonder geloof.

Het evangelie roept ons op tot geloof, moedig geloof.

Wij moeten niet leven vanuit de mislukking, want daarvoor is nu juist de Zoon gekomen en gebleven.

Wij moeten proberen te leven vanuit het gelovige visioen dat Hij ons aanreikt.

En de essentie van dat visioen staat beschreven in het laatste vers van onze evangelielezing. Vers 20, Jezus zegt: 'Verheug u niet hierover, dat de geesten zich aan u onderwerpen, maar verheug u, dat uw namen staan opgetekend in de hemelen.'

Het onderwerpen van de geesten is een belangrijke, maar zeer tijdelijke zaak.

Maar dat onze namen staan opgetekend in het boek des levens, dat is een zaak van de eeuwigheid.

Een prachtig OT-isch beeld, de namen van Gods kinderen in het Boek des Levens.

Een visioen dat hoop geeft.

Want wij zijn bij God bekend.

Hoe ook ons leven verloopt.

Bekend bij de God van Leven.

Verheug u dat uw namen staan opgetekend in de hemel.

Dat geldt voor onszelf, maar zeker onze geliefde doden.

Het geldt zelfs voor onze ergste vijanden.

Dit visioen is de diepste en hoogste vreugde, zegt Jezus.

Dat visioen, dat wij gekend zijn door God, en niet uit zijn hand kunnen vallen, dat visioen mogen we als gemeente uitdragen en bezingen.

Dat visioen van Pasen moet het centrum zijn van ons samen leven en geloven.

Want als het visioen ontbreekt, dan verwildert het volk.

Gods rijk hangt niet van ons af, maar God wil het niet zonder ons, en dat rijk kan niet zonder geloof in het visioen.

Laten we hier maar samen voor kiezen, elkaar tot steun, met vreugde in het hart.

AMEN